

EESTI KOOL VAJAB USUÕPETUST

Kõikjal näeme Eesti ühiskonna elu ja moraali allakäiku. Millega seletada vägivallapuhanguid, röövimisi, tapmisi, vargusi? Miks sageli on neis osalised just noored elujõulised mehed?

Selle põhjuseks on senini valitsenud (valitsev) totalitaarne ühiskonnasüsteem, ja alguse saab kõik koolist, mis surub isiksuse alla ning kujundab õpilasi ühenäoliseks.

Aastakümneid oli õppuritele lubatud lugeda vaid ateistlikke trükiseid, kirikus käimine ja usuelus osalemine võisid kaasa tuua kurbi tagajärgi. Kõik pidid olema tulihingelised ateistid ja kuigi Jumalat ateistide arvates pole olemas, oli ja on tema vastu vaja kõigest väest võidelda. Kuhu selle võitlusega välja jõudnud oleme, näeb igaüks, kel silmi ja südant.

Haridus ilma usuõpetuse ja piiblitundmiseta on poolik. Kui tahame luua oma riiki, kus esmatähtis on inimlikkus, peame mõistma, mis on olulisem: kas NLKP ajalugu ja sõjaline algõpetus või hoopis kristlik algõpetus. Ei olegi tähtis, et inimene käiks igal pühapäeval kirikus, tähtis on tema arusaam kristlusest. Kui inimesed tunneksid Jumala kümmet käsku ja püüaksid nende järgi elada, oleks rahu maa peal ning me elaksime vägivallata. Me oleme seatud valiku ette, sest põlvkond, kes on sunniviisil jäetud kiriku ukse taha, võib kord hakata maailma jalge alla tallama.

Üha rohkem pöörduvad noorte pilgud kristluse poole. **Kristlus ei ole ideoloogia, vaid maailmavaade pluss käitumise ja elamise eetilised normid. Et inimesed endale teadvustaksid kristliku eetika ja moraali, on vaja tundma õppida Piiblit.**

Mie koolides tuleks taastada usuõpetus, sest kristlus on kogu Euroopa kultuuri alus ning Piiblit tundmata on raske mõista seda kultuuri üldse: kunsti, muusikat jms. Piibel sisendab isiksusekeskset ja alahoidlikku mõttesuunda ning neid läheb Eestimaa elanikel praegu ja ka tulevikus väga vaja.

Meile on pähe tambitud mõtet, et kristlus toodi meile tule ja mõõgaga ning üks õige eesti mees eitab ristiusku. Ei tunnistata, et oleme nii läbi imbinud kristluse tõdedest, et loobuda neist oleks võimatu. Vastuolu ja vaen on ammu kadunud, kristlus on meid ja meie oleme kristlust kujundanud omanäo järgi. Millel põ-

hineb meie praegune eetika (nii palju kui teda üldse on), kui mitte kristlusele? Lähtu- gem kristlikust moraaliõpetusest, mille printsiibiks on tõstetud halastuse, armastuse ja aususe kuulutamine. Eestlased kuuluvad selgelt kristlusest võrsunud maailma ning meil ei ole õigust oma juuri olematuks tunnistada, sest ilma kristlusest oleksime tänaseks tõenäoliselt samas seisus kui komid.

IV noortefoorumil nõudsi meie, Tallinna Noorte Kristlik-Demokraatliku Liidu esindajad, usuõpetuse taastamist eesti koolis. Seejuures tahaks vastu vaielda ETA korrespondendile Leidur Rannametsale, kes oma IV noortefoorumit käsitlevas artiklis kirjutas: «Kristlikud demokraadid nõuavad usuõpetust koolidesse sellise kindlusega, nagu meil ei olekski ateiste, kellega ka vaja arvestada.» Eesti kristlikud demokraadid lähtuvad 1923. aastal Eesti Vabariigis vastuvõetud seadusest, mis nägi ette, et koolidele on usuõpetus kohustuslik, aga õpetajatele ja õpilastele vabatahtlik, s.t. et kool peab õpilase soovil korraldama talle usuõpetuse. Tänapäeval tulekski usuõpetus üldhariduskoolides taastada, lähtudes eespool mainitud seadusest.

Kahtlemata tekib probleem, kust leida õpetajaid. Ja kas õpilastel ei teki ülekoormust?

Need probleemid on lahendatavad. Esialgu aitaksid hädast välja kirikuõpetajad, kellest paljud on juba leidnud pedagoogilist rakendust, näiteks kultuuriloo õpetamisega. Tartu Ülikoolis tuleks taastada usuteaduskond, kust saaksime usuteadlasi (teolooge). Kiiremas korras tuleks usuõpetuse teaduskond luua ka TPEDI-s, kus valmistataks ette üldkoolide usuõpetuse õpetajaid. Usuõpetust (olgu või fakultatiivset) tuleks alustada ka teistes kõrgkoolides, sest iga kõrgkooli sisusse peaks kuuluma küllaldane valik kõrgtasemel humanitaarkursusi (kaasa arvatud teoloogilisi), millest tulevane spetsialist omal vabal eelistusel kuulab mingi kindla arvu. Ka ülekoormust ei maksa karta, sest kohustust õpilasel ju ei ole, ning pealegi on meil õppeaineid, mis iga hetk kadumas või juba kadunud: sõjaline algõpetus, NLKP ajalugu, ühiskonnaõpetus jne.

MEELIS KITSING,
MEELIS A. ATONEN